

Núm. de Protocol: 2000031/2016
Núm. de Rotlle: TSJA-0000094/2016

SENTÈNCIA 55-2017

PARTS:

Apel·lant: CAIXA ANDORRANA DE SEGURETAT SOCIAL (CASS)

Representant: Sra. AAA
Advocat: Sra. SSS

Apel·lat: X. SAU

Representant: Sra. CCC
Advocat: Sr. HHH

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

**Magistrats: M. I. Sr. Bernard PLAGNET
M. I. Sra. Marie CONTE**

Andorra la Vella, vint-i-tres de juny de dos mil disset.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número 2000031/2016.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La representació de l'entitat X. SA va interposar demanda contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, en què sol·licitava que s'anul·lés la resolució d'aquest organisme de 23 de juliol de 2015, confirmada pel Consell d'Administració el 29 de setembre següent, per la qual s'havia reclamat a l'agent un recàrrec de 2.780,15 euros. Aquesta quantitat portava causa de la demora en l'abonament de les cotitzacions que corresponien al pagament d'una indemnització laboral fixada per sentència ferma de la Sala Civil d'aquest Tribunal.

2.- La sentència d'1 de setembre de 2016 del Tribunal Unipersonal del Batlle ha estimat parcialment la demanda, en el sentit de confirmar la reclamació del recàrrec, però anul·lant les resolucions administratives, en la mesura en que inclouen la quantitat de 476,42 euros en concepte d'interessos.

3.- La Caixa Andorrana de Seguretat Social ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència de la Batllia. En aquest recurs, la CASS considera que la sentència que va condemnar la societat agent al pagament d'una indemnització a un antic treballador té caràcter constitutiu, de manera que els recàrrecs es generen a comptar dels quinze dies següents a la fermesa de la sentència. Tanmateix, atès que les cotitzacions que la CASS va percebre l'any 2015 s'afecten a l'any 2012, que és quan es va extingir la relació laboral, s'ha d'abonar igualment l'interès legal, que té per objecte actualitzar l'import percebut el 2015 amb efectes des de 2012, rescabalanant-se així del preu del diner durant tot el període en què no ha pogut disposar de l'import de les cotitzacions.

4.- La representació de l'agent s'ha oposat al recurs, al·legant que s'han aplicat unes pautes aprovades pel Consell d'Administració de la CASS sense disposar de la competència necessària i, a més, que l'obligació de cotitzar neix amb la sentència que va acordar la indemnització, de manera que no es pot pretendre el pagament d'uns interessos per un període anterior al naixement de l'obligació.

5.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Atès que la part agent no ha interposat recurs contra la sentència de la Batllia, la qüestió que es discuteix en aquesta instància queda circumscrita a determinar si la CASS té dret al cobrament dels

interessos que corresponen a les cotitzacions per una indemnització laboral fixada per sentència, des del moment en què va finalitzar la relació de treball (el mes de febrer de 2012) fins als 15 dies següents a la fermesa de la sentència de la Sala Civil de 27 de maig de 2014, en què es van començar a meritjar els recàrrecs previstos per la llei.

La CASS defensa que els interessos tenen per objecte rescabalar-la per la diferència que existeix entre el preu del punt de jubilació establert per a l'any 2012, data a la qual s'afecten les cotitzacions meritjades per la indemnització, ja que en aquell any es va extingir la relació laboral, i el preu aplicable l'any 2015, que és quan va percebre efectivament aquelles cotitzacions.

Tercer.- L'article 96 de la Llei de la seguretat social disposa que:

"2. Les cotitzacions han de pagar-se en el termini de quinze dies naturals següents al venciment del període de liquidació".

Transcorregut aquest període, l'article 93 de la mateixa llei estableix els recàrrecs aplicables i els criteris per a quantificar-los.

En aquest supòsit, totes les parts es manifesten conformes en que la sentència de la Sala Civil d'aquest Tribunal, que va condemnar la societat agent al pagament d'una indemnització en favor d'un antic treballador, té naturalesa constitutiva, de manera que l'obligació de satisfer aquesta indemnització neix amb la pròpia sentència. Aquest mateix criteri s'ha d'aplicar respecte de les cotitzacions corresponents, ja que, segons l'article 98 de la Llei de la seguretat social, la base de cotització està constituïda, entre d'altres conceptes, per les indemnitzacions i quitances i, per això, l'obligació de cotitzar també neix amb la indemnització.

De fet, la pròpia CASS aplica aquest criteri, quan determina que els recàrrecs pel retard en el pagament de les cotitzacions no es generen sinó a partir dels quinze dies naturals següents a la fermesa de la sentència que ha condemnat a satisfer la indemnització.

En conseqüència, si el naixement de l'obligació de cotitzar es produeix en aquest cas amb la sentència, resulta improcedent reclamar interessos pels períodes anteriors. L'article 93 de la Llei de la seguretat social no contempla més conseqüència per la demora en el pagament de les cotitzacions que els recàrrecs que estableix el precepte i, a manca de previsió legal, no es poden exigir uns interessos que la normativa no preveu.

La posició de la CASS té la seva lògica des d'una perspectiva merament econòmica, i respon a la seva pròpia actuació, que afecta les cotitzacions a un període anterior al moment en què neix l'obligació de cotitzar. Ara bé, la normativa reguladora no preveu aquest pagament d'interessos, de manera que no existeix base legal que el justifiqui.

Per tot això, s'ha de desestimar íntegrament el recurs que interposa la CASS i confirmar en els seus propis termes la sentència apel·lada.

Quart.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades en aquesta instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la sentència dictada l'1 de setembre de 2016 per la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es confirma íntegrament.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades en aquesta instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal Unipersonal del Batlle, Secció Administrativa, del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.